

[Jørgen Jørgensen.]

er taget ud af diskussionen og ikke længere hænger truende på den politiske himmel, hver gang et vanskeligt sagligt spørgsmål foreligger til afgørelse. Nu står de fire partier igen samlet bag denne lovgivning og har naturligvis også dermed et fælles ansvar, og jeg tror, det vil betyde en hel del for det saglige rigsdagsarbejde i vinter.

Vi er nu nået til, at selv retsforbundet nærmer sig erkendelsen af denne lovgivnings nødvendighed. Når partiet har opfordret folketinget til at give 50 pct. af importen fri, må det jo forudsætte, at de resterende 50 pct. forbliver under regulering, og det må betyde, at bemyndigelsesloven skal bevares. Når retsforbundet har taget 50 pct. i år, er der vel håb om, at det ærede medlem hr. Bjørner kan tage de næste procenter til næste år og derved blive i stand til at få partiet med til et sagligt fornuftigt standpunkt, så retsforbundet næste gang kan stemme for loven.

Det ærede medlem hr. Bjørner fremførte nogle eksempler på, at beskyttelsen havde givet enkelte danske industrier urimeligt gunstige vilkår, og jeg er ikke uenig med ham i, at der findes forhold af den karakter, som meget vel kan begrunde, at man undersøger disse spørgsmål. Men det ærede medlem hr. Bjørner fremsatte igen i dag en påstand, som jeg synes det ærede medlem ikke skulle have fremsat. I sin kritik af de bestående tilstande fremhæver det ærede medlem gang på gang valutacentralen og alt det ødelæggende for dansk erhvervsliv, der skulle være fulgt dermed. Det ærede medlem fremstiller det, som om det er den regulering, valutacentralens gennemførelse medførte, der har skabt arbejdsløshed i Danmark. Ærede medlem, denne påstand er jo fuldkommen forkert. Sandheden er, at valutacentralen blev gennemført, dengang krisen truede, som en modforholdsregel overfor de foranstaltninger udefra, som Danmark ikke havde andet våben at vende imod, og sandheden om beskæftigelsen er, at medens arbejdsløsheden i august 1929 var 9,1 pct., var den i januar 1932, da valutacentralen blev gennemført, 34 pct., og under disse ordninger i 30'erne gik arbejdsløsheden ned, så den i 1939 var omtrent det samme som i 1929, nemlig 9,5. Jeg kan ikke begribe, at det ærede medlem hr. Bjørner gang på gang vil fremsætte disse fuldkommen urigtige påstande. Arbejdsløsheden er ikke et resultat af valutacentralens gennemførelse. Det var arbejdsløsheden, det var krisen i erhvervslivet, der nødvendiggjorde valuta-

centralens gennemførelse, og ikke omvendt. Jeg har tidligere gendrevet denne det ærede medlems påstand, og jeg vil henstille til det ærede medlem, at han i hvert fald overlader til sin partiformand at fremsætte den slags urigtige påstande.

Jeg håber, at der nu er skabt arbejdsro for denne vinters saglige arbejde. Det havde sikkert været rigtigt, om loven var blevet forlænget for et år i stedet for for et halvt år, men jeg håber alligevel, at lovens forlængelse til maj vil betyde, at den drøftelse, der da skal foregå, kan komme til at foregå i en atmosfære af saglighed, og at partipolitiske synspunkter ikke skal blive dominerende.

Der er mange, der kan have grund til at glæde sig over, at vi fik et forlig om disse ting. Det kan regeringen først og fremmest glæde sig over, synes jeg, men også det ærede medlem hr. Aksel Møller har grund til at glæde sig over, at han blev forskånet for at komme i den situation, at han af politiske grunde skulle gå imod et lovforslag, som han sagligt anså for nødvendigt og rigtigt. Jeg forstår altså godt, at det ærede medlem hr. Aksel Møller ligesom vi andre er tilfreds med resultatet, navnlig under hensyn til den stilling han kunne være kommet i, hvis dette forlig ikke var opnået.

Under forhandlingerne i disse dage har det igen vist sig, at når det kommer til stykket, vejer hensynet til at opnå positive resultater af rigsdagens arbejde alligevel stærkest. Jeg tror, det vil blive forstået og anerkendt af befolkningen. Hvergang de saglige synspunkter bærer prisen hjem i form af praktiske resultater, betyder det øget tillid til folkestyret og dermed en styrkelse af folkestyret i vort land.

En bemyndigelseslov er i sig selv aldrig noget ønskeligt i et demokrati, men under de forhold, vi lever under i dag, anser jeg en bemyndigelseslov for at være bedre for befolkningen, end hvis man i lovsform skulle foreskrive alle de regler, som der er brug for under de særlige økonomiske forhold, vi lever under. Men da bemyndigelser er nødvendige, og særlig da det er en mindretalsregering, der har den politiske ledelse, er det begrundet og forsvarligt, at rigsdagen på anden vis end sædvanligt har føling med, hvad der foregår i kraft af en bemyndigelseslov af denne karakter. Derfor mener jeg også, at det vareforsyningsudvalg, hvori rigsdagen er repræsenteret, i den givne situation er nødvendigt og rigtigt, og jeg er også tilfreds med den ændring, der nu er foreslået til vareforsyningsloven,